Quelle: http://manuscripta.at/?ID=40407
Copyright: Melk, Benediktinerstift

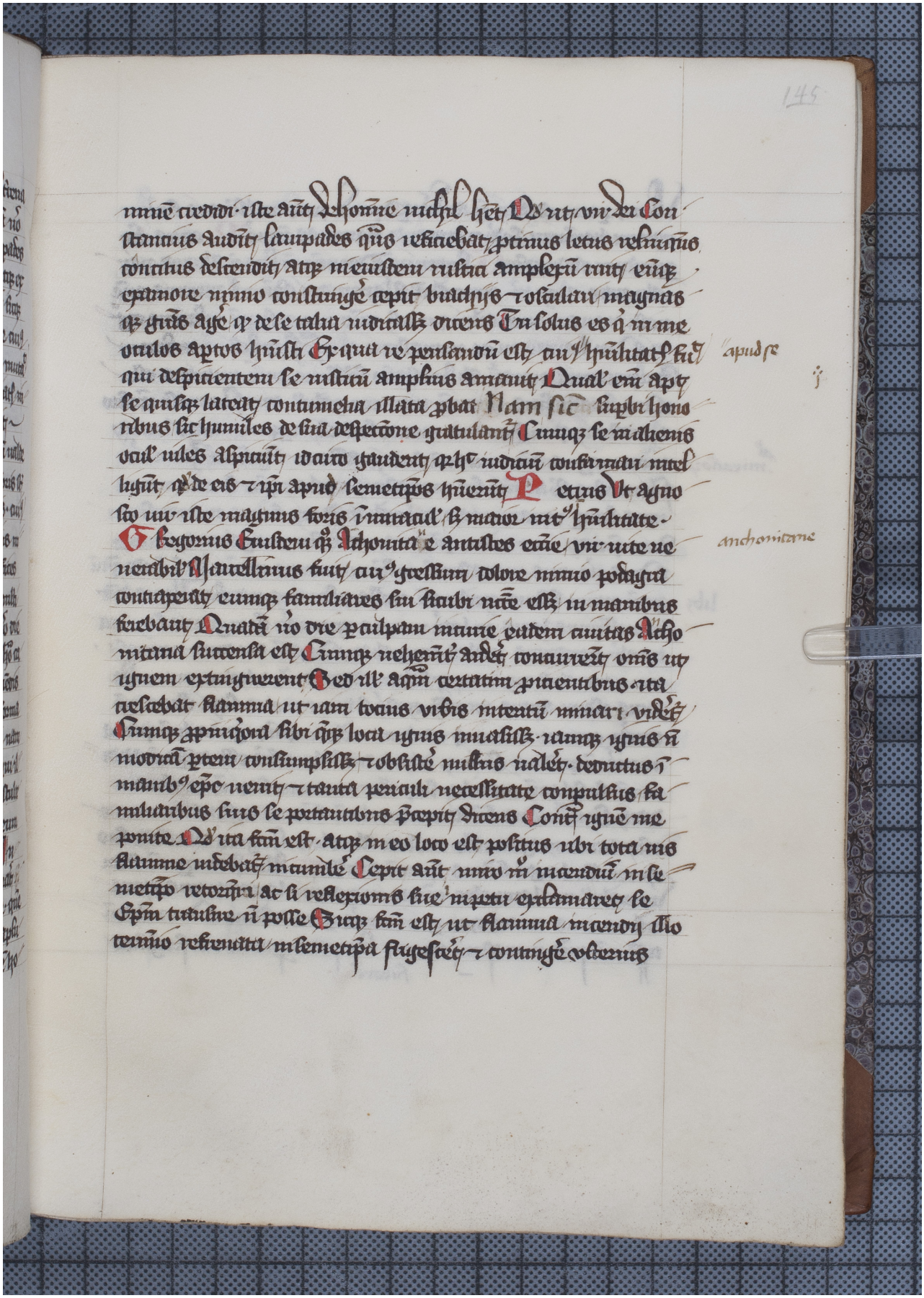

145

mane credidi. iste autem Achomine nichil sed Dum vnde Con
stantius audit lampades quas retinebat prima letus resumsit
concitus descendit atque meridem cuncta amplexu cum eius
exercitu nimio constringere cepit buccisque solatiis magnas
ac gratias age ac de se talia indicans Tu solus es qui me
oculos aperos hunsti Et quid re perlandum est an humilitatis sic
qui despicientem se nisticum amplius amauit Qual' eum apt
se quisque latenti contumelia illata probat Nam sic superbi hom
inibus sic humiles de sua despectione gaudent Cumque se mihi hem
qual' iniles aspicant idcirco gaudent qd hi indicium contumelie mel
ligunt qd de eis et qui apud semetipsos humiliant Petrus Ut ayno
sco iuv iste magnus fons immanitatis si maior ut humilitate.
Gregorius Eundem ac Achomina e antilles ecce vir iste ne
nichil Asinellinus fuit an gressum dolore nimio potaverit
contaperat eumque familiares sui stabri nec est in manibus
ferebant Quadam ro die paulpam manne eidem amitas Acho
mina suscepit est Cumque neherent ardet conaverit omis ut
ignem extinguerent Sed ill' agm certatim pracentibus ita
resedebat flamma ut iam trans vibis intentu minari videt
Cumque pruinoni sibi ipse locat ignis mucilis iamque ignis si
modiat prem consumpsisse obsidet milius naleti deductus i
manib' epc venit et tanta periculi necessitate compulsus fa
miliaribus suis se potentibus Papie dicens Cone ignem me
ponite Dum ita fam est atque in eo loco est positus ubi tota mis
flumine indebat manile Cepit autem mox in mandum in se
metipso reverti ac si reflexionis sue impetu exclamaret se
Spm tribuline ni posse Quique fam est ut flamma mandy illo
tempo reflexitati in semetipsa fugesset et continge oblivius

apud se

anchomina